

Als je elkaar écht ziet

Vijfentwintig jaar
ABN AMRO Foundation

Vooraf

Als je elkaar écht ziet

Vijfentwintig jaar geleden ontstond ABN AMRO Foundation vanuit de wens van collega's om iets te betekenen voor de samenleving. Sindsdien hebben meer dan 150.000 collega's zich als vrijwilliger ingezet. Je kunt je voorstellen hoeveel ontmoetingen, verhalen en geluuksmomenten hierbij horen. In dit magazine maak je kennis met een aantal mensen achter deze ontmoetingen.

Zo lees je het verhaal van collega Sergio, die regelmatig meedoet aan Foundation-activiteiten. Hij vertelt wat hem drijft, hoe hij iets voor kinderen wil betekenen en wat deze ervaringen hem brengen. Elk jaar maken 5.000 ABN AMRO-medewerkers, net als Sergio, tijd vrij om kinderen te begeleiden bij een bezoek aan een musical, museum of speciale sportactiviteit.

Ook spreken we Leonida, Farida, Darryl en Safouane. Als kinderen maakten zij vlogs voor de Foundation. Hun leerkrachten zagen toen al iets bijzonders in hen, want niet voor niets werden zij voorgedragen als onze 'vloggies'. Nu, jaren later, lieten we hen opnieuw aan het

woord. En wat is het mooi om te zien wie zij zijn geworden. Vier heel verschillende jonge mensen vol ambitie en veerkracht met een prachtige toekomst voor zich. Hun verhalen staan symbool voor de 25.000 kinderen die we jaarlijks via de Foundation bereiken, elk met hun eigen talenten, dromen en uitdagingen. Kinderen die, net als deze vier kanjers, vooral gebaat zijn bij iemand die hen ziet en in hen gelooft.

Echt kijken naar een kind, luisteren, nieuwsgierig zijn en ruimte geven aan wat er al in iemand aanwezig is. Dat thema loopt als een rode draad door dit magazine. Oriana en Ahmet weten vanuit hun werk in het onderwijs hoe belangrijk dat is. Lees hun inspirerende verhalen, die laten zien hoeveel verschil aandacht en vertrouwen kunnen maken.

Vijfentwintig jaar Foundation bewijst wat er gebeurt als we mensen bij elkaar brengen en de tijd nemen om naar elkaar te kijken. Daar zetten we ons ook de komende jaren voor in. Blijf elkaar zien. Elke dag opnieuw. Eén ontmoeting kan zomaar iemands leven veranderen.

Portret | Farida Assabouh

“We hebben
niet voor niets
allemaal een
mond gekregen”

Farida Assabouh (19) praat veel, snel en vol overtuiging. Op de basisschool maakt ze hierdoor makkelijk vrienden, en leert ze met hulp van haar juffen en meesters om zich af en toe in te houden. Op de middelbare school begint die spraakzaamheid toch tegen haar te werken – tot een docent haar laat zien dat ze mag zijn wie ze is. “Elk kind heeft een andere gebruiksaanwijzing. Iedereen heeft zijn eigen kracht.”

“We zijn
allemaal
mensen. Er
stroomt bij
iedereen
hetzelfde
rode bloed
door de
aderen.”

Dat Farida zo makkelijk het woord voert, komt in haar mbo-opleiding Legal, Insurance en HR bij Firda goed van pas. Ze leert er veel over zakelijke communicatie en over hoe je jezelf presenteert. “Daar ben ik best goed in. Ik sta graag voor de klas.” Voor een opdracht bij de rechtbank kruipen de studenten in de huid van rechters en de officier van justitie. Farida is officier en voert het woord in de rechtszaal. “Dat vond ik echt zo leuk om te doen.”

Wat ze op school leert, wil ze zo snel mogelijk in de praktijk brengen: ze heeft al plannen voor een eigen bedrijf. “Ik leer over HR, recruitment en het beheren van socialemediakanalen, en over boekhouden en economie. Eigenlijk alles wat komt kijken bij het oprichten van een bedrijf.” Na het mbo wil ze door naar het hbo en de universiteit.

Op termijn droomt ze van meerdere bedrijven – liefst internationaal. Amerika lijkt haar wel wat. Ook de vastgoedsector laat haar hart sneller kloppen. “Je moet altijd hoog mikken. De wereld is zo groot, er zijn zoveel mogelijkheden. Zoveel mensen hebben het al gedaan, dus iedereen kan het bereiken.”

Een doedelzak in de klas

Aan haar basisschool, IKC Plataan, midden in de Leeuwarder wijk waar ze nog altijd woont, denkt ze met veel plezier terug. “Ik heb daar echt genoten. Het was een hele losse school, met veel ruimte om jezelf te zijn.” Ze zit in de klas met vriendinnen uit de buurt en kent iedereen. Farida is de jongste van drie en een extravert kind. “Ik was heel uitgesproken. Het was voor mij makkelijk om vriendinnen te maken en het leuk te hebben.” In haar dagboekje schrijft ze op wat ze later wil worden: hartchirurg, en haar eigen baas. “Hoe ik op hartchirurg kwam, weet ik echt niet. Maar ik wist het vroeger allemaal heel mooi te vertellen.”

De meeste leerkrachten zijn streng, maar rechtvaardig. Eén leerkracht springt eruit: meester Bart, bij wie ook haar broer en zus in de klas zaten. “Hij leerde ons over heel veel verschillende dingen die je normaal niet op school leert. Zo nam hij een keer een doedelzak mee en droeg hij een kilt. Dat was echt supergrappig.”

Dat ze graag kletst, blijft niet onopgemerkt. “Ik had het leuk met de andere kinderen, maar ik weet niet of dat voor de juffen en meesters altijd zo leuk was.” Ze spreken haar erop aan, op een manier die ze nog altijd waardeert. “Ze waren heel positief en motiverend over wat je allemaal kan. Maar ze zeiden ook dat ik mezelf met al dat praten kon belemmeren. Dat gaven ze op een goede manier aan. Ik ben blij dat ze me daarin hebben kunnen afremmen.”

Van de wijk naar Den Haag

Haar vader is Marokkaans, haar moeder geboren en getogen in Friesland. Op school speelt afkomst geen rol. “Iedereen zat gewoon gemengd. Ik wist niet eens wat elkaars afkomst was. Zo ben ik ook opgevoed: we zijn allemaal mensen. Er stroomt bij iedereen hetzelfde rode bloed door de aderen.” Dat ze met twee culturen opgroeide, ziet ze als een voordeel. “Ik kan met beide kanten heel goed opschieten. Daardoor heb ik geleerd om te gaan met verschillende soorten mensen. Het geeft je handvatten om met iedereen overweg te kunnen.” Als ze hoort hoe het er op andere plekken aan toegaat, vindt ze dat jammer. “Juist de basisschool moet een veilige omgeving zijn. Discriminatie moet daar tien keer harder worden aangepakt.”

Die betrokkenheid bij wat er om haar heen gebeurt, laat ze al op de basisschool zien. Als lid van de kindervijakraad zet ze zich in voor haar wijk. Samen met de andere kinderen bedenkt ze een plan voor het wijkcentrum naast haar huis: maaltijden voor vier euro, voor mensen die het minder breed hebben. Het idee slaat aan: met de kindervijakraad reist ze zelfs af naar Den Haag, waar de kinderen hun ideeën voor de wijk bespreken met leden van de Eerste en Tweede Kamer.

Aan mijn kant

Met een vwo-advies op zak begint ze vol goede moed aan de middelbare school. Maar daar begint het tij te keren. Wiskunde blijkt moeilijker dan verwacht, en haar mening voor zich houden lukt haar slecht. De school is heel traditioneel. “De toon maakt de muziek. Ik ben nu volwassen genoeg om toe te geven dat ik het vroeger ook vaak genoeg fout deed. Maar daar werd je op een heel ouderwetse manier de mond gesnoerd.” Met autoriteit kan ze slecht omgaan. “Dat werkt bij mij als een trigger. En er was geen enkele docent die mij daarin begreep en ervoor zorgde dat ik überhaupt de stof kon leren. Ze stuurden me steeds de klas uit. Nee, het was voor mij echt geen fijne school.”

Zo belandt ze op het leerplein van de school. Daar werkt docent Willemieke van der Beek. Zij schrijft een verslag, waarin Farida voor het eerst positieve woorden over zichzelf leest. Daarbij herkent Van der Beek niet wat de andere docenten over haar zeggen. “Ik denk omdat zij mij wel op een normale, fatsoenlijke manier aansprak. En begreep dat die traditionele manier van lesgeven niet bij elke leerling even goed past. Dat was het moment dat ik zag: niet elke docent is tegen mij. Er is er ook eentje die aan mijn kant staat. Ik ben haar echt heel dankbaar.”

Toch is haar plezier in school dan al grotendeels verdwenen. Ze besluit over te stappen naar de havo. “Maar toen had ik er helemaal geen zin meer in en dacht ik: weet je wat? Ik ga naar het mbo. Het lag niet aan mijn cijfers. Ik ben vrijwillig weggegaan. Docenten kunnen je motivatie helemaal verpesten als je nog zo jong bent.” Maar bij de pakken neerzitten, dat komt niet in Farida’s woordenboek voor. “Ik ben echt een glas-halfvol-persoon. Voor de één duurt de weg nu eenmaal wat langer dan voor de ander.”

Mensen blij maken

Hartchirurg wil ze niet meer worden: haar mbo-opleiding bevalt haar zo goed dat ze de juridische kant op wil. De gemene deler in haar jeugddromen is na al die jaren wel hetzelfde gebleven. Mensen helpen. Met haar bedrijven wil ze later veel geld verdienen om anderen steun te bieden, vooral in landen waar veel armoede is. “Als iedereen die geld heeft dat zou doen, was de wereld nu een hele mooie plek.” Haar achtergrond werkt daarbij in haar voordeel, denkt ze. “Omdat ik in zo’n multiculturele omgeving ben opgegroeid, voelen mensen zich gehoord. Ze zitten liever aan tafel met iemand die snapt hoe zij erin staan.” Een politieke carrière sluit ze ook niet uit. “Ik vind het belangrijk dat Nederland vooruitgaat en niet teruggaat in de tijd – iets wat voor mijn gevoel nu helaas aan het gebeuren is.”

Het wijkcentrum naast haar huis loopt ze nog regelmatig binnen, om kleding te brengen of een praatje te maken. “Iedereen kent elkaar daar al sinds vroeger, ook de directie. Mensen komen er voor hulp bij hun belastingaangifte, eenzame ouderen voor een gesprek. Het is altijd hartstikke gezellig. Ik merkte dat ik het heel leuk vond om die mensen blij te maken.” En de maaltijden die ze met de kindervrijraad bedacht, staan tien jaar later nog steeds op het menu. “Al kosten ze nu wel zes euro.”

Een andere gebruiksaanwijzing

Kinderen zijn van zichzelf druk en creatief, vindt Farida, en daar kan school juist iets mee. Ze denkt terug aan de uitjes met de basisschool, naar een pretpark, een museum of Madurodam. “Als we terug waren op school, merkte je dat je meteen weer beter kon focussen. Kinderen

“Dat was het moment dat ik zag: niet elke docent is tegen mij. Er is er ook eentje die aan mijn kant staat. Ik ben haar echt heel dankbaar.”

hebben soms gewoon een uitlaatklep nodig. Daar kunnen scholen nog wat van leren, in plaats van alles zo zwart-wit te maken. Jij bent zus en jij bent zo: je moet kinderen niet zo snel in hokjes duwen. De een is introvert, de ander extravert. Elk kind heeft een andere gebruiksaanwijzing, dus je kunt niet met elk kind hetzelfde omgaan. Laat kinderen dus zelf bepalen wie ze zijn en wie ze willen zijn. Iedereen heeft zijn eigen kracht.”

Het meisje dat op de middelbare school steeds de klas uit werd gestuurd, laat haar stem nog altijd graag horen. “We hebben niet voor niets allemaal een mond gekregen.” Die ruimte gunt ze ook andere jongeren. “Blijf jezelf. Laat niemand je veranderen, en laat niemand jouw waardevolle eigenschappen als iets negatiefs wegzetten. En als iets je niet bevalt? Dan moet je dat gewoon kunnen zeggen. Op een normale manier natuurlijk – dat heb ik intussen wel geleerd.”

“Ik wil echt een warm bad voor deze kinderen zijn”

Oriana Pattinama

| directeur van basisschool Magistraal in Middelburg

Oriana Pattinama (36) groeit op in de Middelburgse wijk waar nu haar school staat. Na een loopbaan als basisschooljuf, docent Nederlands en decaan in het voortgezet onderwijs, is ze nu zeven jaar directeur van basisschool Magistraal. Die groeide in die jaren van negentig naar ruim 250 leerlingen. Veel van hen leven op of onder de armoedegrens. Voor hun toekomst mag dat niets uitmaken, vindt Oriana. “Droom groot en werk keihard, zeg ik tegen alle kinderen. Als je iets wil, kun je het bereiken.”

“Magistraal is een kleurrijke school, waar ieder kind welkom is. In Nederland heb je meer kans op een hoger schooladvies als je ouders een dikke portemonnee hebben. Daar kan ik echt boos over worden, want het zegt niets over wat een kind kan. Daarom zijn we veel meer dan een school. Kinderen kunnen tot half vijf blijven voor wetenschap en techniek, sport, muziek, kunst en cultuur. Tachtig procent doet mee. Veel kinderen gaan van huis uit niet naar een museum of een sportclub, dus hebben we dat naar school gehaald. Ook eten we elke dag samen lunch. Iedereen, want we gaan armoede geen gezicht geven. Een groep moeders kookt inmiddels zelf de soep. Die wordt veel beter gegeten.”

Fruit-, soep- en luizenouders

“Ouders zijn echt onze partners. Onze deur staat letterlijk open. We hebben fruitouders, soepouders en luizenouders. Het mooiste voorbeeld is voor mij Kerst. Een dag voor ons kerstfeest versieren heel veel moeders de zaal, ook veel islamitische moeders. Ze zeiden: wij vieren geen Kerst, maar we willen dat iedereen op Magistraal een fijn kerstfeest heeft. Dan sta ik gewoon te janken. Zo kom je tot verbinding.”

“Op het vmbo gaf ik les aan kinderen die op de basisschool jarenlang hadden gehoord dat ze niet méér konden. Sommigen dachten echt dat ze dom waren. Laatst kwam ik bij het tankstation een oud-leerling tegen. ‘Mevrouw, u heeft altijd in mij geloofd’, zei hij. Hij begon op vmbo basis

en doet nu hbo. Als ik dan naar huis rijd, denk ik: daar doe ik het voor. Ik wil echt een warm bad voor deze kinderen zijn. Oud-leerlingen zitten soms hele middagen bij ons in de gang, omdat het voortgezet onderwijs zo koud voelt. Als ze terugkijken op die tijd, moeten ze kunnen zeggen: daar hadden ze echt vertrouwen in mij.”

Niets is onhaalbaar

“Dat betekent niet dat elk kind naar de havo moet. Wel dat we hoge verwachtingen hebben van ieder kind. Een leerling uit Rotterdam-Zuid kwam bij ons binnen met het stempel praktijkonderwijs. We hoefden er niet veel energie in te steken, hadden ze letterlijk gezegd. Hij stroomde uit op mavo-havo. Leerkrachten die tegen een kind zeggen dat iets onhaalbaar is, horen hier niet thuis. Dan heb ik liever een probleem in de bezetting.”

“Mijn boodschap aan andere scholen: kijk wat jouw leerlingen nodig hebben en bouw van daaruit je onderwijs. Durf grenzen op te zoeken en het te laten schuren. Deze kinderen zijn onze toekomst. Straks staan zij aan ons ziekenhuisbed, of helpen ze ons als we juridische hulp nodig hebben. Als schoolleider ben je verantwoordelijk voor een goede nieuwe generatie.”

“Mevrouw, u heeft altijd
in mij geloofd.”

Portret | Safouane Benzahra

“Ik ben heel blij,
alleen laat ik dat
niet altijd zien”

Elke ochtend om half negen meldt Safouane Benzahra (18) zich op het trainingscomplex van AS Monaco, waar hij sinds vorige zomer speelt. Vanaf dit seizoen hoort de middenvelder bij de selectie. Een jongensdroom die uitkomt, zou je denken. Zelf ziet de Bredanaar het anders. “Ik ben gaan voetballen omdat ik het gewoon leuk vond. Ik heb nooit het gevoel gehad dat ik heel groot kon worden.”

“Het was fijn om te praten met iemand die de voetbalwereld van binnen kent. Zo iemand is echt een voorbeeld.”

Nu Safouane bij een Franse topclub onder contract staat, vindt hij het nog steeds lastig om te fantaseren over de toekomst. Naar voetbal op televisie kijkt hij niet eens. “Ik ben geen fan van een club of zo. Dat vind ik zelf ook wel gek.”

Toch wordt zijn talent al vroeg ontdekt. Net als zijn vijf jaar oudere broer gaat hij voetballen bij een amateurclub in Breda. Safouane is dan een jaar of vier. Het duurt niet lang voordat hij opvalt: Feyenoord nodigt hem uit voor een stage. De reizen naar Rotterdam blijken alleen te veel voor een jongen die nog op de basisschool zit.

Eerst school, dan voetbal

Op die school, basisschool De Fontein, dicht bij huis in Breda, gaat het hem makkelijk af. “Ik had niet veel moeite met leren. Ik was misschien wel een beetje druk, maar verder heb ik nooit problemen gehad.” Na schooltijd gaat hij meteen door naar de training. Toch staat het voetbal thuis op de tweede plaats. Zijn ouders, allebei geboren in Nederland, met Marokkaanse roots, houden de schoolresultaten van hun zoon scherp in de gaten. “Als het om huiswerk ging, waren ze echt streng.”

Als hij tien is, wordt hij gescout door NAC. Hij mag een periode meetrainen in de jeugdopleiding van de club om te laten zien wat hij kan. Dat gaat zo goed dat hij wordt uitgenodigd voor een tweede periode. Daarna is het raak: NAC neemt hem op in de jeugdopleiding. Thuis is iedereen dolblij. Safouane zelf reageert rustiger. “Ik was ook heel blij, alleen laat ik dat niet altijd zien. Ik vond het vooral een mooie kans.”

“Het leven is hard. Niemand komt je zomaar helpen, dus ik probeer het altijd eerst zelf.”

Een mentor

Na de basisschool begint hij in de brede brugklas van het Graaf Engelbrecht, een topsportschool die nauw samenwerkt met NAC. Met een aangepast rooster combineert hij er lessen en trainingen. Na het eerste jaar kiest hij voor de havo. “Ik ben geen schooljongen. Ik hou niet zo van leren, en ik wilde me liever focussen op de training.”

Op school weet hij dat hij bij zijn mentor terecht kan. Hij maakt er weliswaar zelden gebruik van; Safouane is niet iemand die gemakkelijk over zijn gevoelens praat. “Als het nodig was, kon het. Dat vind ik belangrijk.”

Bij NAC vervult oud-profvoetballer Anouar Diba die mentorrol. Hij speelde zelf jaren in het eerste van NAC en sloot zijn loopbaan af bij de Qatarese club Al-Kharaitiyat. Als Safouane bij NAC speelt, is Diba daar assistent-trainer. Zijn zoon, een jaar jonger dan Safouane, voetbalt er ook. Diba neemt Safouane onder zijn hoede. “Hij gaf me feedback over wat ik beter kon doen in mijn spel, en vertelde wat ik dan allemaal kon bereiken. Hij zei altijd dat ik belangrijk moest worden voor het team.” Ook hielp Diba hem met zijn manier van denken en met zijn houding. “Hij begreep wat wij meemaakten. Het was fijn om te praten met iemand die de voetbalwereld van binnen kent. Zo iemand is echt een voorbeeld.”

Drie goals tegen PSV

Op zijn zestiende draait Safouane zijn beste seizoen bij NAC. Hij is belangrijk voor zijn team en mag een paar keer per week meetrainen met het eerste elftal. De club heeft al een plan klaarliggen: het jaar erna zou hij definitief aansluiten bij de selectie.

Dan speelt zijn team uit tegen de jeugd van PSV. Bij zulke wedstrijden staan altijd scouts langs de lijn. “Daar wist ik niks van. Ik speelde gewoon mijn wedstrijd.” Hij maakt drie doelpunten. Kort daarna krijgt hij een bericht op Instagram: een paar clubs hebben interesse. Een van die clubs is AS Monaco.

Het nieuws komt anders bij hem binnen dan zijn toelating bij NAC, zeven jaar eerder. “Toen ik klein was, kreeg ik nog geen geld. Het was eigenlijk nog een hobby. Bij Monaco dacht ik: dit kan mijn leven worden.” Hij neemt de tijd voor zijn beslissing. “Ik heb heel lang nagedacht. Ik moest ineens op mezelf gaan wonen, in een land waar ik de taal niet spreek.”

Frans van de straat

Die taal blijkt meteen een obstakel. Zijn hoofdtrainer spreekt geen Engels, en ook de meeste teamgenoten spreken enkel Frans. “Ik was bang. Als ik het niet versta, hoe ga ik dan goed voetballen?” Hij krijgt drie uur Franse les per week, maar het meeste leert hij op het veld en van de andere spelers. Met een paar van hen is hij bevriend geraakt. Na de training gaan ze vaak samen naar het strand om uit te waaien, of ergens wat eten. “Op school leer je niet hoe ze hier

echt praten. Ik wil spreken zoals ze op straat spreken, anders kom je niet ver. En van mij leren zij weer Engels, dus dat is ook wel leuk.” Intussen redt hij zich prima en verstaat hij alles. “Niemand had gedacht dat ik het zo snel zou leren.”

Zijn eerste seizoen speelt hij vooral in ‘Onder 19’. Hij woont dan in het jongerendeel van een bewaakt clubgebouw, met vaste etenstijden en een avondklok. Dat vindt hij niet erg – uitgaan is toch niets voor Safouane. Inmiddels heeft hij er een eigen studio, in het deel voor de spelers boven de achttien. “Dat is wel fijn, want zo heb ik wat meer vrijheid. Maar ik moet nu wel mijn eigen was doen en zelf eten koken.”

Zijn ouders komen regelmatig een weekend over om een wedstrijd te zien. “Ik merk wel dat ze heel trots zijn.”

Eerlijk en streng

Als hij terugkijkt op zijn schooltijd, denkt hij vooral aan de leraren die hem aanmoedigden. “Ze waren altijd positief.” Toch heeft hij er geen moeite mee als een docent of trainer eens streng is. “Soms mag je best hard zijn tegen je leerlingen, vind ik. Ik denk dat we dat gewoon nodig hebben.” Bij het voetbal ziet hij hetzelfde. “De trainers die streng waren, hadden uiteindelijk de beste teams.” Wat hij vooral waardeert, is eerlijkheid. “Daar kun je wat mee.”

Met kritiek kan Safouane dan ook prima omgaan, dat heeft hij van huis uit meegekregen. “Mijn moeder heeft me uitgelegd dat feedback niet over jou als persoon gaat.” Van zijn vader leerde hij om zelf de schouders eronder te zetten. “Het leven is hard. Niemand komt je zomaar helpen, dus ik probeer het altijd eerst zelf.”

Zijn moeder maakt hem ook bewust van de tegenslagen die mensen met een migratieachtergrond kunnen tegenkomen – al heeft hij dat zelf gelukkig nog niet meegemaakt. “Ik heb geluk gehad. Maar dat betekent niet dat het mij nooit zal overkomen.” Dat andere kinderen met zo’n achtergrond vaak een lager schooladvies krijgen, raakt hem wel. “Ik kan slecht tegen onrecht. Tegen mensen die van tevoren al een oordeel over je hebben.”

Groot dromen

Monaco heeft in elk geval vertrouwen in hem: zijn contract is verlengd tot 2029. Dat hij zo ver is gekomen, dankt hij vooral aan de mensen die altijd achter hem hebben gestaan. “De rest is gewoon hard werken. Als je iets wil, moet je ervoor gaan. Als ik het kan, dan kan iedereen het.”

Of hij de top gaat halen, weet Safouane niet. Al lijkt het WK spelen of de Champions League hem stiekem wel heel mooi. “Ik heb geen idee wat er allemaal nog op me afkomt. Groot dromen heb ik nooit gedaan. Misschien moet ik daar nu maar eens mee beginnen.”

“Doe het voor het kind, want je bent zelf ook kind geweest”

Sergio de Val

| trainer bij ABN AMRO Bank

| vrijwilliger bij ABN AMRO Foundation

Sergio de Val (45) groeit op vlak bij Ahoy, in een wijk die bekendstaat als een van de slechtste van Rotterdam. Intussen werkt hij al 24 jaar bij ABN AMRO Bank als trainer en is hij al bijna net zo lang vrijwilliger voor ABN AMRO Foundation. Zijn woonwijk is voor hem geen excuus, maar een bewijs: “Iemand die daar opgroeit, kan nog steeds een goede baan krijgen.”

“Mijn oud-leidinggevende vroeg een keer waarom ik nog in Rotterdam-Zuid wil wonen. Het antwoord is simpel: ik ben er geboren en getogen, en vind het er nog steeds fijn. Ik geef naast mijn werk carrièrecoaching aan mavoleerlingen van mijn oude school. Als leerlingen zien dat iemand met een goede baan bij een bank uit hun eigen wijk komt, denken ze: oh, dan kan ik dat ook!”

Cultuurswitchen

“Ik ben erg op de mens. Mijn vader komt uit Indonesië, mijn moeder uit Honduras, dus ik draag drie culturen met me mee. Daar schakel ik voortdurend tussen, ‘cultuurswitchen’ noem ik dat. In mijn trainingen bij ABN AMRO maak ik daar gretig gebruik van: het is een multiculturele bank met bijna net zoveel culturen als medewerkers. Kennis van andere culturen helpt om elkaar beter te begrijpen.”

“Ook als vrijwilliger cultuurswitch ik regelmatig. Zoals bij het jaarlijkse ABN AMRO Open, voor Rotterdamse basisschoolkinderen van wie de ouders geen tennisles of excursie kunnen betalen. Voor het eerst een racket vasthouden, voor het eerst een balletje raken: ze bloeien helemaal op.

Ik herinner me een groep kinderen die net in Nederland was en de taal nauwelijks sprak. Toen ik Spaans begon te praten, klaarde hun gezicht op. Een klein meisje uit Spanje kwam later naar me toe, omhelsde me, en zei in het Spaans: ‘Meneer, ik wil niet naar huis, ik wil hier blijven’. Dat raakt me nog steeds als ik eraan terugdenk.”

Ruimte om kind te zijn

“Je inleven in anderen is zo belangrijk. Als je voor de klas staat, ga dan eerst eens in de schoenen van je leerlingen staan. Natuurlijk wil je een boodschap overbrengen, maar je weet lang niet altijd hoe die aankomt bij degene die luistert. Dat weet ik als FEC-trainer maar al te goed. Dus vertel je eigen verhaal, wat je meemaakte toen je zelf klein was. Stel je kwetsbaar op. Doe het voor het kind, want je bent zelf ook kind geweest.”

“Datzelfde zeg ik tegen collega’s die nog twijfelen over vrijwilligerswerk. Als volwassene heb je al heel wat meegemaakt, kinderen hebben hun hele leven nog voor zich. Jij kunt ze inspireren. Dus nee, ik zal niet stoppen met vrijwilligerswerk. Aan het eind van het jaar ben ik weer winterelf; dan speel ik met groep 6, 7 en 8 van de basisschool een bordspel. Daar kijk ik nu al zo naar uit!”

“Meneer, ik wil niet naar huis,
ik wil hier blijven.”

Ieder kind heeft talenten, dromen en mogelijkheden. Maar niet ieder kind krijgt dezelfde kansen om die te ontdekken en te ontwikkelen.

Soms begint verandering met iets kleins. Een ontmoeting. Een nieuwe ervaring. Iemand die luistert, je aanmoedigt en in je gelooft.

Klein begin.

Groot effect.

Al 25 jaar brengt ABN AMRO Foundation mensen samen om hun horizon te verbreden. Want wie nieuwe mogelijkheden ontdekt, kan ook nieuwe dromen ontwikkelen.

Portret | Leonida Isufi

“Ik heb
gebikkeld,
met **elk laatste
beetje kracht**
dat in mij zat”

Dit voorjaar wordt Leonida Isufi (20) geïnstalleerd als gemeenteraadslid in Schiedam. Vanaf nu beslist ze mee over de stad waar ze opgroeide. Op de basisschool krijgt ze nog een heel ander etiket opgeplakt: een moeilijk kind met gedragsproblemen. Zelf weet ze wel waar dat vandaan komt. “Ik heb altijd een luide stem gehad. Rechtvaardigheid vond ik als kind al heel belangrijk.”

“Wie thuis armoede, stress of onzekerheid kent, belandt sneller op een lager niveau, terwijl kinderen met een stabiele basis doorstromen naar de universiteit. Dat heeft niets te maken met hoe intelligent je bent. Ze hebben gewoon heel andere problemen.”

Naast haar werk als raadslid voor PRO rondt Leonida volgend jaar haar mbo-opleiding rechten af, waarna ze uiteindelijk wil doorstromen naar een rechtenstudie aan de universiteit. Ook is ze jongerenambassadeur bij Kinderhulp en richtte ze in september 2025 de Schiedamse afdeling van Dolle Mina op, in een periode waarin achter elkaar meerdere vrouwen werden vermoord. “Ik zag dat die beweging in Rotterdam heel actief is, maar in Schiedam bestond die nog niet. Dus maakte ik een Instagramaccount aan.” Intussen staat de teller op ruim zeshonderd volgers en bijna dertig actieve leden.

Haar campagne voor de raad voert ze grotendeels zelf, met hulp uit haar eigen omgeving. Haar broertje trommelt de Balkangemeenschap op, en ’s avonds loopt ze langs de groepjes jongens op straat om ze aan te spreken. “Daar komen echt bijzondere verhalen naar boven, juist bij de groep waar heel veel wantrouwen in de overheid zit.”

Thuis begrijpen ze in het begin niet goed waar ze zich precies mee bezighoudt. Haar moeder wordt weleens boos als Leonida alweer de deur uitgaat, terwijl het huis nog schoongemaakt moet worden. Tot ze daadwerkelijk verkozen wordt. Dan ziet haar moeder hoe belangrijk haar dochter voor de stad is. “En mijn vader heeft voor het eerst gestemd sinds hij hier woont, op mij!”

Eerst naar het prijskaartje kijken

Leonida wordt geboren in Nederland, zonder papieren: haar moeder is op dat moment ongedocumenteerd. Het gezin gaat terug naar Kosovo om daar de papieren te regelen. Als Leonida twee jaar is, komen ze terug. Thuis spreken ze Albanees, en op basisschool Het Startblok in Schiedam hoort ze al vroeg dat haar Nederlands niet goed genoeg is. “Ik was niet goed in lezen en schrijven, en ik had thuis niet de middelen om me daarin te ontwikkelen. Daar werd ik constant mee geconfronteerd. Dat ik niet goed genoeg was.”

Haar ouders werken allebei fulltime, haar vader via een uitzendbureau, haar moeder als schoonmaker. Leonida zorgt voor zichzelf en voor haar broertje. Als de juf zegt dat ouders moeten voorlezen, omdat kinderen daar beter Nederlands van leren, is haar moeders reactie: dat wil ik heel graag, maar ik spreek de taal niet.

Thuis is er altijd onzekerheid. “Mijn ouders hebben alles geprobeerd om me het leven te geven dat ik nodig had. Maar ik had hele andere gesprekken met ze dan andere kinderen. Hoe komen we deze maand rond? Ik heb als kind nog nooit iets gepakt zonder eerst naar het prijskaartje te kijken.” Dat heeft zijn weerslag op school, zegt ze. “Mensen begrijpen vaak niet dat concentratie ook met de thuissituatie te maken heeft. Als je opgroeit met armoedestress, heeft dat heel veel invloed op hoe je presteert. Ik moest alles zelf uitzoeken.”

In groep 6 blijft ze zitten.

Ga maar even naar buiten

Juist dat jaar komt ze de leerkracht tegen die ze nooit vergeet: juf Daphne. “Zij zei: ‘Je bent niet hoe mensen je beschrijven, een kind met gedragsproblemen. Je bent gewoon een heel lief meisje.’ Ik had gewoon heel veel ruimte nodig, en dat gaf zij mij.” Als Leonida aan het tekenen is, krijgt ze extra tijd. Als het haar te veel wordt, laat de juf haar met rust. “‘Ga maar even naar buiten’, zei ze dan. Daardoor kon ik meer aan mezelf werken. Het motiveerde me om mijn eigen talenten te ontdekken.”

Leonida’s mondigheid die door leerkrachten tot dan toe vooral als lastig wordt bestempeld, blijkt een talent. Ze ontdekt dat ze graag op een podium staat en interviews doet. In groep 8 wint ze bij KidsRights vijfhonderd euro met haar idee: een sportdag waarop elk kind in Schiedam elke sport kan uitproberen. “Mijn ouders moesten heel veel betalen voor handbal, omdat ik dat superleuk vond. Waarom zou niet elk kind dat gratis mogen doen?” Voor ABN AMRO Foundation interviewt ze sprekers en gasten van een seminar over kansenongelijkheid, voor een reeks vlogs. “Zo zie je maar. Als een juf of meester je inspireert om van je zogenaamde zwakke punt je kracht te maken, kan dat heel veel opleveren. Hun woorden doen ertoe.”

Een echte politicus

Hoewel het op school beter gaat, volgt in groep 8 toch het advies mavo. Met haar matige citoscore zou ze de havo niet halen, krijgt ze te horen. En dan komt corona. Haar vader raakt zijn werk kwijt, van het salaris van haar moeder kan het gezin niet rondkomen. Ze verhuizen naar

familie in Zwitserland, waar Leonida op haar veertiende naar een Duitstalige school gaat. Twee jaar later keren ze terug. Op haar oude mavo, Schravenlant in Schiedam, moet ze een jaar overdoen. “Als je met veertien weggaat en met zestien terugkomt, zonder twee jaar Nederlandse les, heb je weer een achterstand.” Dus zet Leonida alles op alles. “Ik heb gebikkeld, met elk laatste beetje kracht dat in mij zat. In korte tijd heb ik al mijn cijfers opgehaald. Ik stond geen enkele onvoldoende meer.”

Dat heeft ze ook aan haar leerkrachten te danken, vindt ze. “Ik heb nog nooit zulke goede docenten ontmoet.” Haar geschiedenisdocent wakkert haar interesse in politiek aan, een onderwerp waar thuis nooit over wordt gepraat. “Hij zag iets in mij. ‘Jij bent echt een politicus’, zei hij. ‘Ga er gewoon voor.’” Door haar docent Nederlands gaat ze anders naar haar meertaligheid kijken. “Zij vertelde me dat hoe meer talen je spreekt, hoe makkelijker je andere talen leert, omdat je ze aan elkaar kunt koppelen.” Voor Nederlands haalt ze dat jaar voor het eerst zevens. “Ik werd veel zelfverzekerder.”

“Hapjes, drankjes,
borreltjes, een
bezoekje hier en daar.
Ik dacht: is dit waar
jullie je de hele dag
mee bezighouden? Dat
lost toch niks op?”

Alles op z’n tijd

Als Leonida haar diploma heeft behaald, roept de directeur haar bij zich op kantoor. Of ze brugfunctionaris wil worden: de schakel tussen ouders, kinderen en school. “Ze zei: ‘Het past bij je. Je kent de leerlingen en je weet wat ze meemaken.’” Ook nieuwkomers die de taal nog niet spreken, kloppen bij haar aan. “Tegen hen zei ik: het komt allemaal op z’n tijd. Zorg eerst dat je jezelf kunt zijn en jezelf kunt ontwikkelen. Als je niet weet wie je bent, hoe ga je dan straks functioneren?”

Naast haar eerste betaalde baan op haar oude school, schrijft ze zich in voor het mbo. Daar wordt ze met een nieuw stigma geconfronteerd: mbo’ers zouden minder slim zijn. Daar maakt ze nu TikTokvideo’s over. Die slaan aan: veel jongeren benaderen haar, en in hun verhalen herkent ze haar eigen jeugd. “Wie thuis armoede, stress of onzekerheid kent, belandt sneller op een lager niveau, terwijl kinderen met een stabiele basis doorstromen naar de universiteit. Dat heeft niets te maken met hoe intelligent je bent. Ze hebben gewoon heel andere problemen.”

De lieve jongetjes van vroeger

Die verhalen neemt ze mee de gemeenteraad in. Al is de eerste keer in de raadszaal wel even schrikken. “Het was echt een cultuurshock. Hapjes, drankjes, borreltjes, een bezoekje hier en daar. Ik dacht: is dit waar jullie je de hele dag mee bezighouden? Dat lost toch niks op?”

In Leonida's portefeuille: armoedebestrijding en jeugdbeleid. Ze wil een jongerenraad in Schiedam, en meer jongerencoaches op straat, waar de jongeren zijn. Twee woorden kan ze niet uitstaan: jeugdcriminaliteit en jeugdoverlast. “Wat heeft de gemeente de afgelopen tien jaar echt gedaan voor jongeren tussen de veertien en de tweeëntwintig? Ga de straat op, praat met ze, stuur mensen op ze af die ze kennen.”

Nu de eerste maanden in de gemeenteraad achter de rug zijn, voelt Leonida aan alles: dit is pas het begin. De landelijke politiek in, dat is haar droom. “Er zitten een paar Kamerleden die het op de juiste manier doen. Maar daarmee gaan we het niet redden.”

Het is een cultuur die moet veranderen, vindt ze, zowel op lokaal als landelijk niveau. Want hoe hoog de prijs is als er niets verandert? Dat ziet Leonida met haar eigen ogen gebeuren. Sommige jongens met wie ze op de basisschool en de mavo zat, zijn vermoord door bendes of zitten vast. “Maar ik zie niet de criminelen die ze zijn geworden. Ik zie de lieve, schattige jongetjes met wie ik vroeger buiten heb gespeeld. Zij zijn niet het probleem. Het probleem is dat ze nooit gezien zijn voor wie ze echt waren.”

“Zit je bij mij in de klas, dan voel ik me verantwoordelijk voor jou”

Ahmet Uslu

| leerkracht groep 8 op Buurtschool Hart van Noord in Utrecht

Ahmet Uslu (36) groeit op in Leerdam, in een Turks gezin. Als jongen voetbalt hij bij ‘de straatclub’ en wil hij automonteur worden. Een peptalk van zijn vader duwt hem richting het onderwijs. Vier dagen per week staat hij in Utrecht-Kanaleneiland voor groep 8. Een dag per week is hij ambulant en pakt hij taken op als afstemmer, ICT’er en bhv’er. Ook vertegenwoordigt hij POVO – de overstap van de basisschool naar het voortgezet onderwijs – bij het bestuur. “Ik kreeg zelf alle kansen, mijn ouders stonden altijd achter mij. Dat geldt niet voor iedereen. Daarom wil ik graag iets teruggeven.”

“Meester, ik begrijp nu beter waarom u soms ook streng moest zijn.”

“Onze kinderen komen vaak met een taalbarrière binnen. En hun ouders gaan niet zomaar met ze naar het bos of het theater. Dus doen wij dat. Zo gingen we met ABN AMRO Foundation naar een musical. Ze keken hun ogen uit: de kostuums, het podium, hoe alles eruitzag. Tegelijk leggen we de lat hoog. Kinderen die met een kaderadvies in groep 8 binnenkwamen, verlaten de school met vmbo-tl of havo. Dat ik zelf Turks ben, helpt denk ik. Ik ken de cultuur, ouders stappen makkelijk op me af en we begrijpen elkaar.”

Een praatje op het plein

“Zit je bij mij in de klas, dan voel ik me verantwoordelijk voor jou. En wil ik dat we samen iets moois bereiken. Mijn motto: kennis is kracht en macht. Ik probeer het maximale uit mijn leerlingen te halen door ze te zien én te horen. Dat blijft ook na groep 8. Loopt er een oud-leerling langs het plein, dan maak ik een praatje met ze. Soms beseffen ze pas achteraf wat ik van ze vroeg: ‘Meester, ik begrijp nu beter waarom u soms ook streng moest zijn.’”

“Ik probeer altijd te volgen wat de kinderen bezighoudt en wat ze nodig hebben. Dat kost soms veel tijd, maar ik weet waar ik het voor doe. Dit jaar zit er een leerling in mijn groep die de afgelopen twee jaar bijna nooit op school was. Nu is hij er elke dag. Wat er veranderd is? Ik denk: dat hij weet dat ik er ben. Elke dag weer.”

Vijf minuutjes

“Een andere leerling kwam nooit naar het kerstdiner, omdat het niet bij zijn geloof zou passen. Ik ben zelf ook moslim, zei ik tegen hem, en ik ben er wel. Toen zei hij: ‘Oké, ik kom vijf minuutjes.’ Het werden er vijfentwintig, toen een half uur. Uiteindelijk bleef hij de hele avond. ‘Het was toch wel heel gezellig, meester’, zei hij achteraf.”

“Kinderen voelen of je warmte geeft, of dat je gewoon je uren draait. Ik vertel ze daarom ook over mijn eigen jeugd. Gisteren nog, over die ene keer dat ik zelf de klas uit werd gestuurd. Kijk ik daarna naar de klok, dan roepen ze: ‘Meester, meester, vertel verder!’ Dat vinden ze leuker dan werken, natuurlijk. Ze hebben geluk, want onder schooltijd doen we echt veel leuks. Zo gingen we pas weer met de hele groep naar een voetbalclinic bij Ajax. Ze stonden allemaal te trappelen. Iedereen kent Ajax, en nu kunnen ze zeggen dat ze er hebben getraind. Wat een kick! Daar droomt ieder kind toch van?”

Portret | Darryl Amankwah

“Waar ik toen op
werd afgerekend,
blijkt uiteindelijk
mijn kracht te zijn”

Darryl Amankwah (20) zit in de stadsdeelcommissie van Amsterdam-Zuidoost en werkt aan de oprichting van het Huis van Excellentie, een plek die jongeren helpt hun talenten te ontwikkelen. Op de basisschool hoort hij bij elk oudergesprek hetzelfde: hij doet goed zijn best, maar is te veel bezig met praten en klasgenoten helpen. Juist die eigenschappen brengen hem nu verder. “Ik wil kinderen laten ontdekken dat hun stem ertoe doet.”

“Ik was zo’n leerling die zei: juf, vergeet je het huiswerk niet?”

Een bus, een bezoek aan een museum en een lunchpakket voor elk kind in de klas. Dat is het plan van de tienjarige Darryl als hij op basisschool De Blauwe Lijn in Amsterdam-Zuidoost de opdracht krijgt om iets te organiseren voor zijn klas. Het is een van de moeilijkste opdrachten uit Pittige Plustorens, extra lesstof voor kinderen die snel door het gewone rekenwerk heen zijn. “Ik wilde meteen echt iets extra’s doen. Allemaal dingen die niet per se binnen het budget van de school vielen.”

Darryl laat zich daardoor niet tegenhouden. “Als ik uit school kwam, ging ik achter de computer zitten. Ik belde organisaties en ik reserveerde een bus. Toen zag ik dat je bij de gemeente subsidie kon aanvragen. Dus ik dacht: ik schrijf een plan van een paar A4’tjes. Het was wel grappig, zo’n jongen van tien die subsidie aanvraagt.” De gemeente neemt het wel serieus en zegt het geld toe. Alleen komt het te laat: het schooljaar is dan al bijna voorbij en het museumbezoek gaat niet door. “Het was een proces waar ik veel van heb geleerd. Dat heb ik wel mooi ervaren.”

Te veel praten

Darryl groeit op in Amsterdam-Zuidoost, met twee oudere broers en een jonger broertje. De eerste jaren van de basisschool zit hij op een andere school. Als zijn oudere broer daar een schooladvies krijgt dat volgens het gezin te laag is, verliest zijn moeder het vertrouwen in die school. Darryl stapt over naar De Blauwe Lijn, die ook dichterbij huis ligt.

“Ik hield sowieso al van school. Ik was zo’n leerling die zei: juf, vergeet je het huiswerk niet? Dat vonden mijn klasgenoten maar raar.” Om de paar weken neemt zijn vader hem mee naar de bibliotheek, in de zomer naar groep 7 gaat hij naar de Zomerschool in Zuidoost. Dat zie je terug op zijn rapporten: die zijn altijd goed. “Alleen hield ik heel veel van praten en anderen helpen. Dat kreeg ik terug bij de oudergesprekken. Dan zeiden ze: hij leert heel goed en doet zijn best, maar hij moet vaker stil zijn en zich focussen op zijn eigen werk.” Achteraf begrijpt hij het wel. “Als je op de basisschool zit, is dat voor een leerkracht misschien soms storend.”

Kinderdirecteur

In groep 8 komt de intern begeleider van school naar hem toe. “Die had online gezien dat de Openbare Bibliotheek Amsterdam een kinderdirecteur zocht. En vroeg of dat misschien iets voor mij was. Ik moest een video opnemen waarin ik vertelde waarom ik kinderdirecteur wilde worden. Ik dacht: hoe moet ik dat doen? Gelukkig was er meester Marc, die heeft me geholpen met het filmpje.” Na een tweede gesprek is het rond. “Het is fijn dat een leerkracht zoiets ziet en dan komt vragen of je het wilt doen. Ik zei gewoon ja, en ben het ook echt gaan doen.”

Als kinderdirecteur houdt hij een speech voor een zaal vol familie, klasgenoten en belangrijke gasten. “Zuidoost komt altijd negatief in het nieuws. Ik wilde juist dat het in een positief daglicht kwam te staan.” In de zaal zit Elise Sijthoff, oprichter van ChildPress, die hem vraagt of hij het leuk vindt om interviews te doen. Darryl is dan elf. “Ik pleegde zelf mijn belletjes en hield mijn eigen agenda bij. Wel moest ik eerst toestemming vragen aan mijn ouders. Die zeiden: als jij dat leuk vindt, waarom niet?”

Via ChildPress krijgt hij een kinderperskaart. Zijn eerste reis gaat naar Kroatië, voor een persconferentie. “In het vliegtuig zat ik ineens naast prinses Laurentien!” Ze houden contact, en ze nodigt hem sindsdien geregeld uit voor haar bijeenkomsten. “Je komt in allerlei chique kamers en je wordt serieus genomen. Het is toch anders als een prinses je vraagt: wat vind jij hiervan?” Maar serieus genomen worden is voor Darryl pas de eerste stap. Wat er daarna met de inbreng van kinderen gebeurt, vindt hij minstens zo belangrijk. “Daar kan de maatschappij nog wel wat stappen in zetten.”

Een tweede moeder

Daarnaast gaat hij op zondagen naar de IMC Weekendschool. “Daar kregen we in een driejarig traject les over journalistiek en vragen stellen. Dat vond ik zo leuk. We mochten bij RTL achter de schermen meekijken en zelf een nieuwsitem presenteren. Dat heeft mijn interesse in presenteren alleen maar meer aangewakkerd.”

Maar of hij er ook carrière in wil maken? Daar is hij op dat moment nog niet over uit. “De ene dag wilde ik kinderarts worden, de andere dag advocaat of psycholoog. Ik vond alles leuk, zolang ik er anderen maar mee kon helpen.” Zijn oude juf van de Zomerschool, die nu lesgeeft aan zijn neefjes, vraagt hun nog weleens of Darryl al dokter is geworden.

Zijn ouders steunen hem waar ze kunnen. “Als ik een afspraak had, ging mijn moeder kleren met me kopen. Mijn vader streek die de dag ervoor en bracht me erheen.” Via de gemeente komt hij in contact met Lydia Seedorf. Samen met haar zus geeft zij via de stichting Buurtalentontwikkeling

huiswerkbegeleiding aan kinderen in Zuidoost. “Ze is als een tweede moeder. Als ik haar mijn ideeën vertel, zegt ze: ok, hoe gaan we het aanpakken?” Tot op de dag van vandaag steunt ze Darryl in zijn plannen.

“Ik zei altijd wat ik vond. Ik was misschien niet de makkelijkste leerling. Maar op den duur had ik het gevoel dat ik vooral als een irritante leerling werd gezien.”

Een irritante leerling

Op de middelbare school verandert het beeld. Darryl begint op een gymnasium in Amsterdam, waar hij te maken krijgt met discriminatie, ook door docenten. “Ze zeiden dat het een privilege was dat ik op zo’n school mocht zitten.” Bij de Sinterklaasviering wordt hij uitgeroepen tot ‘Piet van het jaar’. “Ik denk dat het vooral onwetendheid was.” Halverwege het eerste jaar vertrekt hij.

Hij stapt over naar een lyceum in Zuidoost. Daar valt hij om andere redenen uit de toon. “Ik kreeg opmerkingen over wie ik ben, dat ik te netjes praatte, of dat ik bij het presenteren te veel met mijn handen deed. Dat deed soms echt pijn.” Intussen groeit zijn agenda buiten school. “Ik deed veel interviews, waardoor ik steeds minder tijd had. Opdrachten leverde ik vaak op het laatste moment in. Ik zat ook in de leerlingenraad en zei altijd wat ik vond. Ik was dan misschien niet de makkelijkste leerling. Maar op den duur had ik het gevoel dat ik vooral als een irritante leerling werd gezien.”

De opmerkingen van zijn klasgenoten – en soms ook van zijn docenten – maken dat Darryl aan zichzelf gaat twijfelen. “Ik heb me vaak aangepast. Op den duur dacht ik: waarom doe ik dit? Mensen om me heen zeiden me toen dat ik het los moest laten en gewoon moest blijven wie ik ben.”

“Benoem wat je ziet en wat goed gaat. Zeg bijvoorbeeld: jij kunt heel goed spreken. En geef kinderen vertrouwen, zodat ze zichzelf willen ontwikkelen.”

Ruimte om te groeien

Na vier jaar merkt hij hoeveel tijd het vwo van hem vraagt, in combinatie met zijn drukke leven buiten school. Dus stapt hij over naar de havo. Even voelt het als falen. Via een jaar volwassenenonderwijs en een particuliere school in Amsterdam haalt hij uiteindelijk zijn havodiploma.

Op dit moment studeert Darryl bedrijfskunde, vooral vanuit huis en op zijn eigen tempo. Na een hbo-opleiding die niet paste, bevalt deze manier van studeren hem goed. In de stadsdeelcommissie doet hij politieke ervaring op. Iets voor anderen betekenen staat bij alles wat hij doet voorop. Als operationeel directeur bouwt hij aan het Huis van Excellentie, dat jongeren in Zuidoost helpt hun talenten te ontdekken en ontwikkelen,

om ze vervolgens aan de juiste mensen en middelen te koppelen. “Ik hoop er straks een team van zes mensen in dienst te nemen en daarna verder te groeien. We zijn nu in gesprek met mogelijke partners die willen investeren in talent en bestuursleden aan het werven.”

Ook vraagt de Zomerschool hem leste komen geven over politiek. “Ik wil kinderen laten ontdekken dat politiek ook over hun leven gaat en dat hun stem ertoe doet. Dat vond ik geweldig om te doen.” Nu werkt hij aan lesmateriaal over ‘leiderschap met empathie’ voor basisschoolkinderen. “Dat begint bij jezelf leren kennen en groeit naar aandacht voor anderen en de wereld om je heen. Ik wil kinderen leren lief te zijn voor elkaar, zodat ze later, als ze ooit een invloedrijke positie krijgen, weten hoe ze met elkaar moeten omgaan. Wie lief is voor een ander en respect toont, geeft ruimte om te groeien.”

Net als jullie

Kinderen iets leren, begint volgens Darryl bij het zien van de leerling. “Benoem wat je ziet en wat goed gaat. Zeg bijvoorbeeld: jij kunt heel goed spreken. En geef kinderen vertrouwen, zodat ze zichzelf willen ontwikkelen.” Vooral voor kinderen die opgroeien met minder kansen vindt hij dat belangrijk. “Zij moeten juist geloven en weten dat ze kunnen worden wat ze willen.”

Zijn eigen verhaal geeft hij mee aan de kinderen en jongeren die hij tegenkomt – ook de dingen die minder leuk waren of niet goed gingen. “Ik zeg altijd tegen ze: ik ben net als jullie. Je moet vragen durven stellen en durven dromen. Niets is onmogelijk, als je het voor je ziet.”

Als je elkaar écht ziet

Vijfentwintig jaar
ABN AMRO Foundation

Colofon

‘Als je elkaar écht ziet’ ©2026 ABN AMRO Foundation

Concept en realisatie:

Wit Communicatie

Claudia Ruigendijk - tekst

Duncan Baumbach - vormgeving

Fotografie

Annelies van ‘t Hul

(cover, Ahmet, Oriana, Sergio, Klein
begin. Groot effect. linksboven)

Stéphane Senaux

(Safouane)

Popcorn Stories

(Darryl, Farida, Leonida)

Elisa Smook

(Klein begin. Groot effect.
rechtsboven, rechtsonder, linksonder)